Pavel Pavlak

Srećka

devojčica sa beretkom koja kija

Prevele
Katažina Eva Stojičić i
Tijana Stojanović Zečević

Laguna

Uvod

Upoznajte Srećku – odlučnu devojčicu koja tačno zna šta želi, a šta ne želi. Devojčicu koja voli da vozi bicikl i da crta, a ne voli pijanino i pse. Srećka je bistra, plemenita i domišljata. Lako biste se s njom sprijateljili da nije došla na svet pre… nešto više od pola veka, onda kad je taj isti svet izgledao sasvim drugačije. Sunce je, doduše, sijalo kao i danas, kiša je padala, jorgovan cvetao i leptiri su imali nežna krila, a Božić Bata je u decembru deci donosio poklone.

Pa ipak, u tom svetu nije postojalo toliko mnogo stvari bez kojih nam je danas nezamislivo. Tada smo živeli bez računara i interneta, bez mobilnih telefona i televizijskih serija. Većina domova, u stvari, nije ni imala televizor. I šta sad, žao vam je Srećke? Mislite da oskudeva, mislite da je nešto propustila? Naprotiv! Srećka ima slobodnog vremena napretek da se igra u dvorištu, da se druži i da mašta. Njena mašta pomaže joj da vidi razne stvari, ona ume da prozre čak i šta se krije... iza zida!

U Srećkinom svetu nije bilo bankomata, velikih supermarketa ni plastičnih kesa. U kupovinu se išlo do bakalnice na uglu, s mrežastim cegerom i novčanikom punim sitniša, a mleko se nosilo pažljivo, u staklenoj boci s krunskim aluminijumskim zatvaračem. Nije bilo plastičnih flaša, ni gaziranih sokova, ali zato je Srećka imala oranžadu u prahu koju uopšte nije ni pila, nego... Ali otom-potom.

U tom svetu nije se putovalo u inostranstvo, Srećka je provodila raspust na selu kod svoje bake, koju je mnogo volela i u čijoj bašti se penjala na drvo višnje. Srećkin

svet bio je mali i jednostavan, a u veliki je zavirivala kroz crno-beli televizor komšije Kakosića, ili kroz tetka Tinine pakete iz Amerike. Iz tih paketa veliki svet mogao si da opipaš, pomirišeš i zagrliš ga – kao pufnasto meku beretku od angore koju Srećka više nije skidala s glave. Nadam se da će i vama tako Srećka prirasti za srce, i zato... dobro došli u svet ove neobične devojčice!

Možda ćete onda poželeti da saznate još nešto – recimo, zašto su se od crvenog voštanog omota blokova kačkavalja pravile životinjice. Pitajte to svoje bake i deke, oni sigurno pamte još štošta. A možda će se i oni sprijateljiti sa Srećkom? Uostalom, oni bi danas mogli biti njeni vršnjaci...

Roksana Jendžejevska-Vrubel

DRUGO POGLAVLJE

Dvodelna kragna, dvoredno kopčanje i staklasti dugmići

Srećka nije mnogo marila za odeću, bilo je važno samo da je ne steže i ne grebe. Ipak, posebno je volela crveni karirani kaputić s raskošnim okovratnikom i dva reda dugmadi. „Dvoredno kopčanje i dvodelna kragna!“, svečano je objavila prodavačica i pružila joj kaput.

Srećka je ponosno posmatrala svoj odraz u ogledalu: nije ni gardistkinja, ni činovnica, a ipak nosi kaput s dva reda zlatnih dugmadi. Za sunčanih dana, kad se šetaš kroz park ili kad si na sahrani, dugmad bi služila kao mala ogledala, hvatala su zrake svetlosti i prenosila

s jednog na drugog prolaznika, s jedne na drugu ožalošćenu osobu u crnini. Za tu igru trebalo je samo vešto uvlačiti i izbacivati stomak. A u tome Srećki nije bilo ravne!

DRUGO I PO POGLAVLJE

Cipele koje grizu

I Srećkine cipele mogle su da budu bilo kakve, samo da ne grizu. Pronaći tako bezazlen par cipela koje neće Srećku da stežu, za mamu je bio pravi podvig. I kad bi ih najzad pronašla, Srećka više nije htela da ih izuje, zanemarila je čak i dva dosadna visuljka koja su sa tih cipela landarala.

DEČJA
OBUĆA
BROJEVI
31
32
33

POGLAVLJE SKORO PA TREĆE

Beretka koja kija

Iza sedam gora i jednog okeana prostire se Amerika. Tamo živi Srećkina tetka Tina. Tetka Tina je otišla tamo trbuhom za kruhom. Otišla je i po beretku. Kruh je pojela, a beretku poštom poslala Srećki. Beretka je bila prekrasna – meka, topla, nežna, obla i bela kao većina beretki. Predivo je poticalo od zeca s prezimenom Angorski. Tako je pisalo na etiketi: Zec Angorski. Svoje krzno ustupio je Srećki da joj greje glavu.

Tu kapicu, poklon od tetke i zeca, Srećka je obožavala, iako su je vunene dlačice golicale po nosu. Zato se u proleće ili na jesen, iza žbuna ili kod šipke za trešenje tepiha, često čulo njeno „apćihu“, „ćihu“, „ćih“, na šta su parne lokomotive s obližnjeg železničkog nasipa veselo odvraćale: „ćihu-ćihu“ i „ćihu-hu“.